

[Aksel Larsen.]

af sin landbrugseksport til England til priser betydeligt lavere, end noget andet land giver. Eksempelvis kan nævnes, at England betaler 5 kr. 17 øre for 1 kg dansk smør, medens de såkaldte tredielande betaler i gennemsnit over 8 kr. Hvad flæsket angår, betaler tredielande gennemsnitlig 1 kr. mere pr. kg end England, men med den forskel i vor disfavør, at England betaler den lave pris for de fineste flæskesider, medens tredielandes højere gennemsnitspris er for hele grisen med hoved og hale og tæer. Til gengæld for den fantastiske underpris, man mod kommunisternes protest har indrømmet England, står der i den dansk-engelske handelsaftale ingenting om Englands pligt til at levere Danmark nødvendige industriprodukter og navnlig ingenting om, at England ikke må forhøje sine priser for varer til Danmark. Dette benytter England sig af til ustandseligt at sætte sine eksportpriser til Danmark i vejret, men at sige nej til de ydmyge anmodninger, der kommer fra den danske regering om bare lidt højere smørpriser.

Valutakrisen skyldes altså ikke det danske folk, den er forårsaget af, at rigsdagsflertallet og de skiftende regeringer gennemfører en vanvittig oprustning og driver udenrigshandel à la Ebberrød Bank. Når de nu igen kommer og forlanger, at befolkningen gennem skatter, lønstop, prisstigninger og forringet sociallovgivning såvel som andre forbrugsindskrænkninger skal betale det valutamæssige porcelæn, regeringen og flertalspartierne her i salen har knaldet, så kan vi kommunister kortest gøre rede for vort rigtige standpunkt ved at gentage ordlyden af den dagsorden, vi stillede mod nedskæringslovene den 19. november i fjor. Den lyder — med den højtærede formands tilladelse — således:

„Folketinget udtaler, at når den nuværende handelsaftale med England bringes til ophør og erstattes af en handelsaftale, baseret på ligeberetigelse og gensidighed,

når Danmark ophører med at indordne sig under vedtagelserne og diktaterne fra Marshallorganisationens og Atlantpagtens organer og dermed genvinder sin økonomiske handlefrihed, herunder friheden til at handle med Østeuropas lande, og

når der bremses op for anvendelsen af kæmpesummer til oprustningen og militariseringen,

vil Danmark kunne genoprette sin valutabalace, uden at der pålægges befolk-

ningen nye skattebyrder og forbrugsbegrænsninger.“

Dette er det kommunistiske partis synspunkt. Derfor går vi imod de foreliggende skatte- og nedskæringsforslag såvel som mod alle de forskellige sådanne forslag, der har været udarbejdet også af de radikale og af socialdemokratiet. Vi gør dette så meget mere, som alle disse forslag og planer vender den tunge ende nedad. Mangler man penge til gasmasker, kommer regeringen fluks med et forslag om at nedskære udgifterne til skolebespisningen. Skal der købes flere jetjagere, sylter det ærede medlem hr. Ingvar Dahl forslaget om brændselshjælp til de arbejdsløse i et folketingsudvalg for at spare staten for den udgift. Boligbyggeriet er ved at gå i stå, for Danmark har jo ikke råd, siger man. Men netop nu skal man ikke blot til at bygge for 10 mill. kr. bunkers, men man skal også til at tage fat på bygningen af den af daværende forsvarsminister Rasmus Hansen planlagte ruinby til militærøvelser på Amager, et byggearbejde, som den københavnske „Social-Demokraten“s omegnsside — vel at mærke kun omegnssiden — nu pludselig skælder det ærede medlem hr. Rasmus Hansens efterfølger ud for. Der skal jo nemlig være valg, ikke i København og Frederiksberg, men i omegnskommunerne.

Vi kommunister går imod de forelagte forslag, i hvert fald imod alle dem, der på nogen måde er nedskæringsforslag, fordi de i alt væsentligt vil lægge byrder på arbejderne og de dermed ligestillede. Ja, jeg ved nok, at der også er et dårligt forslag til en kornlov, som fastsætter en højere kornpris end den, der kunne opnås i efteråret; men det er svært for mig at opfatte dette som nogen byrde for det store landbrug, der i henhold til Landøkonomisk Driftsbureauets egne tabeller nu tjener 7 gange så meget som i et førkrigsår. Jeg har også bemærket, at finansministerens løfte om, at handelsministeren vil skærpe prisloven, var indeholdt i hans fremsættelsestale, men jeg giver ikke meget for det, når flertalspartierne her i salen i efteråret forkastede kommunisternes forslag om at skærpe selve prisloven, så den blev et anvendeligt instrument. Jeg har også bemærket finansministerens udtalelse om, at regeringen vil forhandle med skibsrederne — forhandle med dem — for om muligt at få dem til at sætte deres glubske fragter lidt ned. Men arbejderne vil man absolut ikke forhandle med eller bede om noget; de skal have et lønnedskæringsdiktat og dertil nye trykkende